

saadan Opfigt, en saadan Varetægt, som passer for Børn, en Opfigt, som kan antages at ville tage sig af dem med passende Omhu. Derfor have vi altsaa ment, at man burde lade disse to Ting staa ganske ved Siden af hinanden; hvor en Fattigbestyrelse tror at kunne finde gode og paalidelige Pleieførelbre, maa det være den tilladt at udsætte Børn hos dem, og hvor den har en Pleie- og Forsørgelsesanstalt, som er vel indrettet til Børns Modtagelse, medens man paa den anden Side mener, at det vil være vanskeligt at finde gode Pleieførelbre, maa det være tilladt at indsætte dem i Forsørgelses- og Pleieanstalten. Forholdene ere jo i denne Henseende meget ulige over hele Landet, saa at allerede Hensynet til de lokale Forskjelligheder vil gjøre, at en fælles og almindelig Regel med Hensyn til dette Punkt ikke vil være heldig. — Det vil dernæst ses, at vi ikke have troet at burde optage nogen Bestemmelse, der svarer til Lovforslagets § 32. Denne Paragraf gaar jo ud paa at give en Række Regler for, hvorledes Forsørgelses- og Arbejdsanstalter skulle være indrettede. Der foreskrives, at de skulle være indrettede saaledes, at der i samme er særskilte Afdelinger for hvert Køn, for fuldkommen arbejdsdygtige Personer, for Børn og for Personer, som ere i Besiddelse af større eller mindre Arbejdsdygtighed, altsaa mindst tre Afdelinger. Det foreskrives dernæst, at der til enhver saadan Afdeling skal være en Gaardsplads for sig, og endelig skal der for disse tre Afdelinger være en Tvangsafdeling og en Sygeetue særskilt for hvert Køn. Det er nu forekommet os, at der var store Betænkeligheder ved denne Paragraf. For det Første haves der jo allerede nu spredt over hele Landet en Mængde Fattiggaarde og andre saadanne Indretninger, som ikke tilfredsstillende Paragrafens Fordringer; men som derfor ingenlunde kunne betragtes som utilbørlige eller kassable, og dernæst have vi ogsaa ment, at disse Fordringer vare for store for fremtidige Anstalter, idet det vistnok for de allerfleste Landkommuners Bedkommende vil være umuligt at tilvejebringe Anstalter af det Omfang og med alle de Rekviziter, som her forlanges. Det er altsaa med andre Ord forekommet os, at man umuligt for Alvor kunde mene, at alle de Anstalter, som findes i Landet og ikke tilfredsstillende Lovforslagets Forskrifter, skulde kasseres, og Kommunerne uforsvaret tilpligtes at opføre saadanne Indretninger, som svare til disse Forskrifter, og dernæst have vi ment, at selv med Hensyn til fremtidige Anstalter vilde det være for store Fordringer at stille. Vi have derfor troet, at man maatte blive staaende derved, at de nuværende Anstalter fremdeles kunne bruges, saa længe de maa erkendes for ikke at være kassable og uforsvarlige, og at man med Hensyn til fremtidige Indretninger kun skulde opstille den Regel, vi have givet i vor § 34, nemlig, at nye Forsørgelses- og Arbejdsanstalter ikke maa

tages i Brug, førend de ere godkendte som svarende til deres Bestemmelse, for Landkommunernes Bedkommende af Amtsrådet, for Bykommunernes Bedkommende af Indenrigsministeren. For imidlertid at fastslaa en Regel, som forekommer os at burde følges allevegne, og som vi mene, at man bør indrette sig paa at kunne gennemføre, selv om Forholdene i Øvrigt ere smaa i en Kommune, have vi i § 32 optaget en Bestemmelse, som gaar ud paa at foreskrive, at der i Forsørgelsesanstalter, hvor gamle eller svagelige Personer anbringes, som ikke eller kun i ringe Grad ere arbejdssføre, eller hvor Børn opfores, ikke maa henføres Personer, som ved Uforlidelighed, Dovenskab, Drifvældighed eller anden Uorden giver Forstyrrelse og slet Exempel, medmindre de holdes aldeles afsondrede fra hine. Altsaa den Indretning maa der træffes i enhver saadan Forsørgelsesanstalt, at Børn og gamle, svagelige Personer kunne holdes afsondrede fra den Slags Folk, som maa siges at være hengivne til Uforlidelighed, Dovenskab, Drifvældighed og andre saadanne Laster, som gjøre Samlivet med dem baade ubehageligt og i moralsk Henseende fordærveligt.

End § 33 angaar, da indeholder den jo tilbørlig kun saadanne Bestemmelser, der følge af det Foregaaende, af den hele Maade, hvorpaa vi have tænkt os Forholdene ordnede, saaledes som det allerede er antydet ved de tidligere Paragrafer. For det Første følger det jo af den af os foreslaaede og nu af Thinget vedtagne Afsonningsmaade, at i Tvangsarbejdsanstalterne bør de Personer anbringes, der skulle affone Underholdningsbidrag, og dernæst er det vor Tanke i det Hele, at man skulde komme bort fra Anvendelsen af Fængselsstraffe og Fængsel paa Vand og Brød for alle saadanne Forsejler som Betleri og Løsgjænger, saavel som ogsaa, at man ikke bør bruge Fængsel som disciplinær Straf for Forsejler, begaaede af Fattiglemmer. Vi have ment, at man maatte indrette sig paa, at saadanne Forsejler kunne affones med Tvangsarbejde som den hensigtsmæssigste Straf, saaledes, at det i Henseende til Betleri og Løsgjænger blev Regel, hvad der vist ogsaa nu er Praxis paa de fleste Steder, at de Bedkommende henføres i Tvangsarbejdsanstalter, og at ligeledes de disciplinære Forsejler, som Fattigvæsenets Bestyrelse kan straffe efter § 42 i Lovforslaget, affones med Hensættelse i saadanne Anstalter. Det skal her blot bemærkes, at Reglen i § 35 jo er beregnet paa at tilvejebringe en Afgjørelse for hvert enkelt Steds Bedkommende af det Spørgsmaal, i hvilken Tvangsarbejdsanstalt disse Straffe for det Steds Bedkommende skal affones, idet det er overladt til Justitsministeren at bestemme, hvilken Tvangsarbejdsanstalt der paa hvert Sted skal benyttes. Med Hensyn til Lovforslagets § 34 have vi tilladt os i vor § 34 at foreslaa en anden Regel, hvad